

НАЦІОНАЛЬНА ПОЛІЦІЯ УКРАЇНИ
ГОЛОВНЕ УПРАВЛІННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ
В ДОНЕЦЬКІЙ ОБЛАСТІ
СЛІДЧЕ УПРАВЛІННЯ

вул. Винокурова (Дніпросталівська), 2, м. Дніпро, 49051
su_kanc@dn.police.gov.ua

ПОВІДОМЛЕННЯ
про зміну раніше повідомленої підозри

місто Покровськ Донецька область

«14» травня 2024 року

Старший слідчий відділу СУ ГУНП в Донецькій області капітан поліції Короткий Антон Сергійович розглянувши матеріали кримінального провадження, внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань за № 12021050000000842 від 25.11.2021 за ознаками кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України, та, встановивши наявність достатніх доказів для повідомлення особі про нову підозру та зміну раніше повідомленої підозри, відповідно до ст.ст. 42, 276, 277, 278, 279 КПК України, -

ПОВІДОМИВ:

Токаренка Миколу Андрійовича, 22 травня 1957 року народження, уродженця м. Горлівка Донецької області, громадянина України, раніше не судимого, який зареєстрований за адресою: Донецька область, м. Горлівка, пр. Перемоги, буд. 88, кв. 23, -

про те, що він підозрюється в порушенні законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, що виразилось у порушенні вимог ст. ст. 47, 147 Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949 та ст. ст. 75(4)(а), 85 (4) (е) Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) від 8 червня 1977 року, ст. ст. 5, 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод від 04.11.1950, яке полягає у позбавленні цивільних осіб – громадян України права на справедливий і офіційний судовий процес в умовах окупації частини території Донецької області України, та у незаконному ув'язненні осіб після засудження їх некомпетентним судом, вчиненому за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України.

Із 19.02.2014 представниками Російської Федерації (далі - РФ) розпочато збройне вторгнення збройних сил РФ (далі - ЗС РФ), яке керівники РФ назвали переміщенням військових підрозділів у межах звичайної ротації сил Чорноморського флоту, які у взаємодії з військовослужбовцями Чорноморського флоту РФ та іншими підрозділами ЗС РФ здійснили блокування й захоплення

адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури України, забезпечили військову окупацію території АРК і м. Севастополя. 18.03.2013 РФ оголосила про офіційне включення Криму до її території.

Одночасно з цим протягом березня та на початку квітня 2014 року під безпосереднім керівництвом та контролем представників влади та ЗС РФ представники іррегулярних незаконних збройних формувань, озброєних банд і груп найманців, створених, підпорядкованих, керованих та фінансованих РФ, взяли під контроль будівлі, у яких були розташовані органи місцевої влади та місцеві органи виконавчої влади України, військові об'єкти України в окремих районах Донецької та Луганської областей України. 07.04.2014 в м. Донецьку створено терористичну організацію «Донецька народна республіка» (далі – «ДНР»), а 27.04.2014 в м. Луганську - терористичну організацію «Луганська народна республіка» (далі – «ЛНР»), у складі яких утворені незаконні збройні формування, які досі функціонують.

Внаслідок військових дій у період із травня по серпень 2014 року сили оборони України звільнили частину раніше окупованих територій Донецької та Луганської областей.

Датою початку тимчасової окупації РФ окремих територій України є 19.02.2014. АРК та м. Севастополь є тимчасово окупованими РФ з 20.02.2014. Окремі території України, що входять до складу Донецької та Луганської областей, є окупованими РФ (зокрема окупаційною адміністрацією РФ) починаючи з 07.04.2014, відповідно до ч. 2 ст. 1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» від 15.04.2014 № 1207-VII та з цього моменту перебувають під ефективним контролем РФ.

Відповідно до ст. 2, спільної для Женевських конвенцій про захист жертв війни 1949 року, Конвенції, як і інші акти законів і звичаїв війни (міжнародного гуманітарного права), застосовуються до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни, у тому числі до всіх випадків часткової або цілковитої окупації Високої Договірної Сторони, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жодний збройний спротив.

Таким чином, із 19.02.2014 до цього часу триває міжнародний збройний конфлікт, викликаний збройною агресією РФ проти України, окупацією частини території України, що вказує на поширення дії на території України законів та звичаїв війни (норм МГП).

При цьому, згідно ст. 47 Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949 особи, що перебувають під захистом, які знаходяться на окупованій території не будуть у жодному разі та жодним чином позбавлені переваг цієї Конвенції у зв'язку з будь-якими змінами, запровадженими стосовно керівних установ чи управління цією територією внаслідок її окупації, або у зв'язку з будь-якою угодою, укладеною між властями окупованої території та властями окупаційної держави, або у зв'язку з анексією окупаційною державою всієї або частини окупованої території.

У свою чергу умисне відбирання в особи, що перебуває під захистом, права на справедливий і офіційний судовий процес, рекомендований Конвенцією, відповідно до ст. 147, становить тяжке порушення.

Аналогічні норми закріплено у ст. 85 (4) (е) Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) від 8 червня 1977 року, відповідно до якої розглядаються як серйозні порушення цього Протоколу такі дії, як позбавлення особи, яка користується захистом Конвенцій або захистом, згаданим у пункті 2 цієї статті, права на неупереджене й нормальне судочинство, коли вони здійснюються навмисне й на порушення Конвенцій або цього Протоколу.

При цьому відповідно до ст. 75(4)(а) Протоколу I особі, визнаній винною у вчиненні кримінального правопорушення, пов'язаного зі збройним конфліктом, не може бути винесено жодного вироку, і вона не може бути піддана жодному покаранню, крім як за постановою неупередженого й відповідним чином створеного суду, що додержує загально визнаних принципів звичайного судочинства, які включають таке: (а) процедура повинна передбачати, щоб обвинувачений був без затримки проінформований про деталі правопорушення, що ставиться йому за вину, й надавати звинуваченому до і під час суду всі необхідні права та засоби захисту.

Без шкоди для застосування Конвенцій і цього Протоколу серйозні порушення цих документів розглядаються як воєнні злочини (ст. 85 (5) Протоколу I).

Відповідно до ст. 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод від 04.11.1950 кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру або встановить обґрунтованість будь-якого висунутого проти нього кримінального обвинувачення.

Кожен, кого обвинувачено у вчиненні кримінального правопорушення, вважається невинуватим доги, доки його вину не буде доведено в законному порядку.

Крім цього, статтею 5 вищевказаної Конвенції передбачено, що кожен має право на свободу та особисту недоторканність. Нікого не може бути позбавлено свободи, крім таких випадків і відповідно до процедури, встановленої законом: законне ув'язнення особи після засудження її компетентним судом (підпункт «а» пункту 1 цієї статті); законний арешт або затримання особи, здійснене з метою допровадження її до компетентного судового органу за наявності обґрунтованої підозри у вчиненні нею правопорушення або якщо обґрунтовано вважається необхідним запобігти вчиненню нею правопорушення чи її втечі після його вчинення (підпункт «с» пункту 1 цієї статті).

З метою реалізації окупаційної політики на частині території Донецької області, яка опинилась під контролем представників окупаційної адміністрації РФ в особі представників терористичної організації «ДНР», у невстановлений досудовим розслідуванням час, але не пізніше 22.10.2014, невстановленими досудовим розслідуванням вищими посадовими особами РФ та підконтрольними їм представниками терористичної організації «ДНР» (досудове розслідування

стосовно яких здійснюється в іншому кримінальному провадженні) створено систему т. зв. судових органів, уповноважених діяти в інтересах країни окупанта на підставі законодавства, запровадженого з порушенням норм ст. 64 Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949.

Так, 14 травня 2014 року окупаційною владою прийнято т.зв. Конституцію ДНР, яка проголосила дію на окупованій частині Донецької області т.зв. Верховного суду ДНР та інших судів.

У подальшому на окупованій території Донецької області т.зв. постановою ради міністрів ДНР № 40-1 від 22.10.2014 «Про створення судової системи» визначено систему т.зв. судових органів ДНР та заборонено діяльність судових органів (судів) України та територіального управління Державної судової адміністрації України в Донецькій області. Водночас т.зв. постановою ради міністрів ДНР № 40-2 від 22.10.2014 «Про судоустрій» затверджено «Тимчасове положення про судоустрій», складовою якої є т.зв. Верховний суд ДНР, до якого у подальшому представниками окупаційної влади РФ у порушення вимог ст. 64 Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949 призначено т.зв. суддів.

31 серпня 2018 року окупаційною владою прийнято т.зв. Закони «Про судоустрій ДНР», яким скасовано дію «Тимчасового положення про судоустрій» та сформовано нову т.зв. судову систему, та «Про статус суддів».

Одночасно з вищевказаним процесом представниками окупаційної влади у порушення вимог Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949 прийнято т.зв. постанову № 9-1 від 02.06.2014 «Про застосування законів на території ДНР у перехідний період», якою визнано дію на окупованій території Донецької області Кримінально-процесуального кодексу Української РСР від 28 грудня 1960 року зі змінами та доповненнями до 2012 року (далі – КПК ДНР). 19 серпня 2014 року прийнято т.зв. Кримінальний кодекс ДНР (далі – КК ДНР). Згодом, т.зв. постановою Народної ради ДНР від 24.08.2018 прийнято т.зв. Кримінально-процесуальний кодекс ДНР.

Усвідомлюючи всі вищевикладені обставини, колишній суддя України, громадянин України Токаренко М.А. (звільнений відповідно до постанови Верховної Ради України від 16.07.2015 з посади судді Калінінського районного суду м. Горлівка Донецької області), будучи добровільно призначеним відповідно до т.зв. указу Глави ДНР Захарченка О.В. від 17.03.2016 № 71 на т.зв. посаду судді до новоствореного і незаконно сформованого т.зв. Верховного суду ДНР, діючи за попередньою змовою групою осіб з іншими незаконно призначеним т.зв. суддями та іншими особами з числа т.зв. правоохоронних органів ДНР (досудове розслідування відносно яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях), проводив кримінальні процеси щодо незаконно затриманих цивільних громадян України, які залишились та перебували на тимчасово окупованій території Донецької області, тобто осіб, які перебувають під захистом, керуючись незаконно прийнятими кримінальним та кримінально-процесуальним кодексами, що призвело до відмови у праві на справедливий і офіційний судовий процес, як того вимагає МГП, та подальшого незаконного ув'язнення таких осіб.

Так, 02.12.2016 Токаренко М.А., перебуваючи у приміщенні т.зв. Верховного суду ДНР, розташованого за адресою: м. Донецьк, Ворошиловський

район, пл. Правосуддя, 1, на т.зв. посаді судді Верховного суду ДНР, діючи умисно, за попередньою змовою групою осіб з т.зв. суддями Стратейчук Л.З. і Одеговим І.О., та іншим незаконно призначеним т.зв. суддею та іншими особами з числа т.зв. правоохоронних органів ДНР (досудове розслідування відносно яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях), грубо порушуючи вимоги національного законодавства України та ст. ст. 47, 147 Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ст. ст. 75(4)(а), 85 (4) (е) Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) від 8 червня 1977 року, ст. ст. 5, 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод від 04.11.1950, керуючись т.зв. КПК ДНР, засудили цивільну особу – громадянина України Чулгу Олега Миколайовича, 13.08.1965 р.н., попередньо незаконно затриманого представниками т.зв. правоохоронної системи ДНР, за безпідставним обвинуваченням за ст. 321 КК ДНР до покарання у вигляді 11 років позбавлення волі, тим самим умисно позбавивши захищену особу права на справедливий і належний судовий процес та забезпечивши подальше незаконне її ув'язнення.

Далі, 11.08.2017 Токаренко М.А., перебуваючи у приміщенні т.зв. Верховного суду ДНР, розташованого за адресою: м. Донецьк, Ворошиловський район, пл. Правосуддя, 1, на т.зв. посаді судді Верховного суду ДНР, діючи умисно, за попередньою змовою групою осіб з т.зв. суддею Стратейчук Л.З. та іншою незаконно призначеною т.зв. суддею, та іншими особами з числа т.зв. правоохоронних органів ДНР (досудове розслідування відносно яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях), грубо порушуючи вимоги національного законодавства України та ст. ст. 47, 147 Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ст. ст. 75(4)(а), 85 (4) (е) Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) від 8 червня 1977 року, ст. ст. 5, 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод від 04.11.1950, керуючись т.зв. КПК ДНР, засудили цивільних осіб – громадянку України Гончарову Тетяну Олександрівну, 03.10.1978 р.н., та громадянина України Писанця Романа Юрійовича, 24.04.1982 р.н., попередньо незаконно затриманих представниками т.зв. правоохоронної системи ДНР, за безпідставним обвинуваченням за ст. 321 КК ДНР до покарання у вигляді 14 років позбавлення волі кожного, тим самим умисно позбавивши захищених осіб права на справедливий і належний судовий процес та забезпечивши подальше незаконне їх ув'язнення.

Токаренко М.А. 30.10.2017, перебуваючи у приміщенні т.зв. Верховного суду ДНР, розташованого за адресою: м. Донецьк, Ворошиловський район, пл. Правосуддя, 1, на т.зв. посаді судді Верховного суду ДНР, діючи умисно, за попередньою змовою групою осіб з т.зв. суддею Стратейчук Л.З. та іншим незаконно призначеним т.зв. суддею, та іншими особами з числа т.зв. правоохоронних органів ДНР (досудове розслідування відносно яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях), грубо порушуючи вимоги національного законодавства України та ст. ст. 47, 147 Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ст. ст. 75(4)(а), 85 (4) (е) Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв

міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) від 8 червня 1977 року, ст. ст. 5, 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод від 04.11.1950, керуючись т.зв. КПК ДНР, засудили цивільну особу – громадянина України Бердника Дениса Олександровича, 15.11.1974 р.н., попередньо незаконно затриманого представниками т.зв. правоохоронної системи ДНР, за безпідставним обвинуваченням за ч. 3 ст. 29, ст. 321 КК ДНР до покарання у вигляді 10 років позбавлення волі, тим самим умисно позбавивши захищену особу права на справедливий і належний судовий процес та забезпечивши подальше незаконне її ув'язнення.

У подальшому, 24.11.2017 Токаренко М.А., перебуваючи у приміщенні т.зв. Верховного суду ДНР, розташованого за адресою: м. Донецьк, Ворошиловський район, пл. Правосуддя, 1, на т.зв. посаді судді Верховного суду ДНР, діючи умисно, за попередньою змовою групою осіб з т.зв. суддями Стратейчук Л.З. і Смелік С.Г., та іншими особами з числа т.зв. правоохоронних органів ДНР (досудове розслідування відносно яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях), грубо порушуючи вимоги національного законодавства України та ст. ст. 47, 147 Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ст. ст. 75(4)(а), 85 (4) (е) Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) від 8 червня 1977 року, ст. ст. 5, 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод від 04.11.1950, керуючись т.зв. КПК ДНР, засудили цивільну особу – громадянку України Політову Ольгу Пилипівну, 15.03.1954 р.н., попередньо незаконно затриману представниками т.зв. правоохоронної системи ДНР, за безпідставним обвинуваченням за ч. 1 ст. 256, ч. 1 ст. 260 КК ДНР до покарання у вигляді 5 років 6 місяців позбавлення волі, тим самим умисно позбавивши захищену особу права на справедливий і належний судовий процес та забезпечивши подальше незаконне її ув'язнення.

Далі, 04.12.2017 Токаренко М.А., перебуваючи у приміщенні т.зв. Верховного суду ДНР, розташованого за адресою: м. Донецьк, Ворошиловський район, пл. Правосуддя, 1, на т.зв. посаді судді Верховного суду ДНР, діючи умисно, за попередньою змовою групою осіб з т.зв. суддями Стратейчук Л.З. і Смелік С.Г., та іншими особами з числа т.зв. правоохоронних органів ДНР (досудове розслідування відносно яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях), грубо порушуючи вимоги національного законодавства України та ст. ст. 47, 147 Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ст. ст. 75(4)(а), 85 (4) (е) Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) від 8 червня 1977 року, ст. ст. 5, 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод від 04.11.1950, керуючись т.зв. КПК ДНР, засудили цивільну особу – громадянина України Недосекіна Валерія Борисовича, 09.01.1972 р.н., попередньо незаконно затриманого представниками т.зв. правоохоронної системи ДНР, за безпідставним обвинуваченням за ст. 321 КК ДНР до покарання у вигляді 11 років позбавлення волі, тим самим умисно позбавивши захищену особу права на справедливий і належний судовий процес та забезпечивши подальше незаконне її ув'язнення.

11.12.2017 Токаренко М.А., перебуваючи у приміщенні т.зв. Верховного суду ДНР, розташованого за адресою: м. Донецьк, Ворошиловський район, пл. Правосуддя, 1, на т.зв. посаді судді Верховного суду ДНР, діючи умисно, за попередньою змовою групою осіб з т.зв. суддями Стратейчук Л.З. і Смелік С.Г., та іншими особами з числа т.зв. правоохоронних органів ДНР (досудове розслідування відносно яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях), грубо порушуючи вимоги національного законодавства України та ст. ст. 47, 147 Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ст. ст. 75(4)(а), 85 (4) (е) Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) від 8 червня 1977 року, ст. ст. 5, 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод від 04.11.1950, керуючись т.зв. КПК ДНР, засудили цивільну особу – громадянку України Бучок Валентину Миколаївну, 13.08.1965 р.н., попередньо незаконно затриману представниками т.зв. правоохоронної системи ДНР, за безпідставним обвинуваченням за ст. 321 КК ДНР до покарання у вигляді 17 років позбавлення волі, тим самим умисно позбавивши захищену особу права на справедливий і належний судовий процес та забезпечивши подальше незаконне її ув'язнення.

Далі, 22.12.2017 Токаренко М.А., перебуваючи у приміщенні т.зв. Верховного суду ДНР, розташованого за адресою: м. Донецьк, Ворошиловський район, пл. Правосуддя, 1, на т.зв. посаді судді Верховного суду ДНР, діючи умисно, за попередньою змовою групою осіб з т.зв. суддями Стратейчук Л.З. і Одеговим І.О., та іншими особами з числа т.зв. правоохоронних органів ДНР (досудове розслідування відносно яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях), грубо порушуючи вимоги національного законодавства України та ст. ст. 47, 147 Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ст. ст. 75(4)(а), 85 (4) (е) Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) від 8 червня 1977 року, ст. ст. 5, 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод від 04.11.1950, керуючись т.зв. КПК ДНР, засудили цивільну особу – громадянина України Ніколаєва Сергія Олександровича, 07.05.1979 р.н., попередньо незаконно затриманого представниками т.зв. правоохоронної системи ДНР, за безпідставним обвинуваченням за ч. 3 ст. 29, ст. 321 КК ДНР до покарання у вигляді 14 років 6 місяців позбавлення волі, тим самим умисно позбавивши захищену особу права на справедливий і належний судовий процес та забезпечивши подальше незаконне її ув'язнення.

У подальшому, 05.08.2019 Токаренко М.А., перебуваючи у приміщенні т.зв. Верховного суду ДНР, розташованого за адресою: м. Донецьк, Ворошиловський район, пл. Правосуддя, 1, на т.зв. посаді судді Верховного суду ДНР, діючи умисно, за попередньою змовою групою осіб з т.зв. суддею Стратейчук Л.З. та іншими особами з числа т.зв. правоохоронних органів ДНР (досудове розслідування відносно яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях), грубо порушуючи вимоги національного законодавства України та ст. ст. 47, 147 Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ст. ст. 75(4)(а), 85 (4) (е) Додаткового протоколу до Женевських конвенцій

від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) від 8 червня 1977 року, ст. ст. 5, 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод від 04.11.1950, керуючись т.зв. КПК ДНР, засудили цивільну особу – громадянина України Полікарпова Кирила Сергійовича, 31.01.1995 р.н., попередньо незаконно затриманого представниками т.зв. правоохоронної системи ДНР, за безпідставним обвинуваченням за ст. 321 КК ДНР до покарання у вигляді 15 років позбавлення волі, тим самим умисно позбавивши захищену особу права на справедливий і належний судовий процес та забезпечивши подальше незаконне її ув'язнення.

Таким чином, Токаренко Микола Андрійович підозрюється в порушенні законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, що виразилось у порушенні вимог ст. ст. 47, 147 Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949 та ст. ст. 75(4)(а), 85 (4) (е) Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) від 8 червня 1977 року, ст. ст. 5, 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод від 04.11.1950, яке полягає у позбавленні цивільних осіб – громадян України права на справедливий і офіційний судовий процес в умовах окупації частини території Донецької області України, та у незаконному ув'язненні осіб після засудження їх некомпетентним судом, вчиненому за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України.

Старший слідчий відділу
СУ ГУНП в Донецькій області
капітан поліції

Антон КОРОТКИЙ

ПОГОДЖЕНО

Прокурор відділу процесуального
керівництва та підтримання
публічного обвинувачення
управління протидії злочинам,
вчиненим в умовах збройного
конфлікту, Донецької обласної прокуратури

« 14 » 05 2024 року

Денис ХОДУС

Підозрюваному роз'яснено його права:

Стаття 42. Підозрюваний

Підозрюваний, обвинувачений має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, на

присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій, на відмову від послуг захисника в будь-який момент кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату таких послуг;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

Підозрюваному роз'яснено його права:

Стаття 42. Підозрюваний

Підозрюваний, обвинувачений має право:

1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;

2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;

3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, на присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій, на відмову від послуг захисника в будь-який момент кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату таких послуг;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання – на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постапова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;

18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватись послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

На всіх стадіях кримінального провадження підозрюваний має право примиритися з потерпілим і укласти угоду про примирення. У передбачених законом України про

кримінальну відповідальність та КПК України випадках примирення є підставою для закриття кримінального провадження.

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені, права підозрюваного оголошені та роз'яснені « ____ » _____ 2024 року о « ____ » години « ____ » хвилин.

Підозрюваний

Захисник:

Повідомлення про підозру та пам'ятку про процесуальні права вручив, права та обов'язки роз'яснив:

**Старший слідчий відділу СУ
ГУНП в Донецькій області
капітан поліції**

Антон КОРОТКИЙ